

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Agnieszka Wołczkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Olsztyn-Północ w Olsztynie Adama Popka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 21.09, 02.11.2021r., 18.01, 17.02, 22.03, 21.06.2022r., 31.01 i 14.03.2023r. sprawy:

D. H. (1), syna W. i G. z domu B., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od początku maja do końca 2017 roku w S., będąc funkcjonariuszem publicznym – funkcjonariuszem Policji, Dyrektorem Instytutu (...) w S., przekroczył swoje uprawnienia poprzez pozbawione podstaw zlecenie podległemu pracownikowi, instruktorowi Instytutu (...) czynności wykraczających poza zakres stanowiska pracy wymienionej, a mianowicie zlecenie opracowania ankiet na temat zarządzania informacją w służbie policji oraz wykonania w tym zakresie badań, które następnie wykorzystał do celów prywatnych, umieszczając wyniki badań we własnej książce o nazwie „B. (...)”, czym działał na szkodę interesu publicznego, interesu prywatnego oraz w celu osiągnięcia korzyści osobistej,

tj. o czyn z art. 231 §2 k.k.

II. w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2018 roku do dnia 07 czerwca 2018 r. w O. i w W., w monografii pt. „B. (...)” przywłaszczył sobie autorstwo cudzych utworów: artykułu pt. „C. (...)” autorstwa M. N. (1), G. G. (2), P. C. (1) i M. G. (1) oraz artykułu pt. „B. (...)” autorstwa J. S. (1) oraz M. Ś. (1) – opublikowanych w pracy zbiorowej pt. „K. (...)” wydanej pod redakcją naukową m. in. B. N. i I. K. oraz przedłożył monografię „B. (...)” w postępowaniu o nadanie mu tytułu doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie, czym działał na szkodę wyżej wskazanych twórców,

tj. o czyn z art. 115 ust. 1 Ustawy z dnia 04 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych

I. oskarżonego D. H. (1) uniewinnia od zarzucanego mu w pkt I czynu;

II. oskarżonego D. H. (1) uniewinnia od zarzucanego mu w pkt II czynu;

III. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 274/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
	<p>D.</p> <p>H.</p>	<p>czyny zarzucane</p> <p>I. w okresie od początku maja do końca 2017 roku w S., będąc funkcjonariuszem publicznym – funkcjonariuszem Policji, Dyrektorem Instytutu (...) w S., przekroczył swoje uprawnienia poprzez pozbawione podstaw zlecenie podległemu pracownikowi, instruktorowi Instytutu (...) czynności wykraczających poza zakres stanowiska pracy wymienionej, a mianowicie zlecenie opracowania ankiet na temat zarządzania informacją w służbie policji oraz wykonania w tym zakresie badań, które następnie wykorzystał do celów prywatnych, umieszczając wyniki badań we własnej książce o nazwie „B. (...)”, czym działał na szkodę interesu publicznego, interesu prywatnego oraz w celu osiągnięcia korzyści osobistej;</p> <p>II. w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2018 roku do dnia 07 czerwca 2018 r. w O. i w W., w monografii pt. „B. (...)” przywłaszczył sobie autorstwo cudzych utworów: artykułu pt. „C. (...)” autorstwa M. N. (1), G. G. (2), P. C. (1) i M. G. (1) oraz artykułu pt. „B. (...)”</p>	

		<p>autorstwa J. S. (1) oraz M. Ś. (1) – opublikowanych w pracy zbiorowej pt. „K. (...)” wydanej pod redakcją naukową m. in. B. N. i I. K. oraz przedłożył monografię „B. (...)” w postępowaniu o nadanie mu tytułu doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie, czym działał na szkodę wyżej wskazanych twórców;</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	Dowód	Numer karty	
<p>I</p> <p>w okresie od początku maja do końca 2017 roku w S., będąc funkcjonariuszem publicznym – funkcjonariuszem Policji, Dyrektorem Instytutu (...) w S., przekroczył swoje uprawnienia poprzez pozbawione podstaw zlecenie podległemu pracownikowi, instruktorowi Instytutu (...) czynności wykraczających poza zakres stanowiska pracy wymienionej, a mianowicie zlecenie opracowania ankiet na temat zarządzania informacją w służbie policji oraz wykonania w tym zakresie badań, które następnie wykorzystał do celów prywatnych, umieszczając wyniki</p>	<p>1. wyjaśnienia D. H. (1)</p>	<p>488v-490v</p>	

<p>badań we własnej książce o nazwie „B. (...)”, czym działał na szkodę interesu publicznego, interesu prywatnego oraz w celu osiągnięcia korzyści osobistej;</p>			
<p>2. częściowo zeznania świadka J. R. (1)</p>	536v-538, 245-246v		
<p>3. zeznania świadka J. K.</p>	538v		
<p>4. zeznania świadka I. K.</p>	536-536v		
<p>5. zeznania świadka P. G.</p>	539		
<p>6. zeznania świadka A. Z. (1)</p>	538, 315v		
<p>7. dokumentacja dotycząca wykonywania ankiet oraz wykonywania w tym zakresie badań przez J. R.</p>	13-43, 249-252, 261-268		
<p>8. dokumentacja dot. procesu habilitacyjnego D. H.</p>	177-218,		
<p>9. wydruk z płyty CD dot. ankiety</p>	zał. nr 1		
<p>II w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2018 roku do dnia 07 czerwca 2018 r. w O. i w W., w monografii pt. „B. (...)” przywłaszczył sobie autorstwo cudzych utworów: artykułu pt. „C. (...)” autorstwa M. N. (1), G. G. (2), P. C. (1) i M. G. (1)</p>	1. wyjaśnienia D. H. (1)	488v-490v	

<p>oraz artykułu pt. „B. (...)” autorstwa J. S. (1) oraz M. Ś. (1) – opublikowanych w pracy zbiorowej pt. „K. (...)” wydanej pod redakcją naukową m. in. B. N. i I. K. oraz przedłożył monografię „B. (...)” w postępowaniu o nadanie mu tytułu doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie, czym działał na szkodę wyżej wskazanych twórców;</p>		
<p>2. zeznania świadka J. S. (1)</p>	530v-531 83v-84v	
<p>3. zeznania świadka M. Ś. (1)</p>	536v 145-146	
<p>4. częściowo zeznania świadka G. G. (2)</p>	501-501v 120-121	
<p>5. częściowo zeznania świadka M. G. (1)</p>	530-530v 112	
<p>6.książka „K. (...)”</p>	zał. nr 2 poz.1	
<p>7.książka „B. (...)”</p>	zał. nr 2 poz.2	
<p>8.wydruki dotyczące Instrukcji programu informatycznego (...)</p>	498	
<p>9.informacja o udziale D. H. (1) i jego kierowaniu</p>	498	

projektem badawczym „B. (...)”			
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
I	1	<p>wyjaśnienia spójne, logiczne; D. H. jednoznacznie przedstawił okoliczności zlecenia J. R. (1) opracowania ankiet i wykonania badań do jego pracy habilitacyjnej; z jego wyjaśnień wynika, że nigdy nie wydawał wymienionej polecenia służbowego wykonania powyższego; ona przyjęła jego zlecenie na zasadzie pełnej dowolności; prace wykonywała w czasie wolnym od pracy; pozostają rozliczeni; brak w sprawie wiarygodnych dowodów przeczących wersji D. H.;</p>	
2	<p>zeznania świadka w części, w której podała, że D. H. zlecił jej opracowanie ankiet i wykonanie badań oraz że realizowała je w czasie wolnym od pracy spójne, logiczne zbieżne z zeznaniami D. H.;</p>		
3,4,5,6	<p>zeznania logiczne, obiektywne; potwierdzają, że J. R. (1) wykonywała prywatne zlecenia badań</p>		

	statystycznych dla innych pracowników naukowych;	
7,8,9	dokumentacja wiarygodna, niekwestionowana;	
II	1	<p>wyjaśnienia spójne, logiczne; D. H. (1) zbornie opisał jak skorzystał z artykułu J. S. i M. Ś. w swej monografii, zaprzeczył, aby przywłaszczył autorstwo tego artykułu, opisał jak wskazał autorstwo wymienionych w swej książce; zaprzeczył także żeby przywłaszczył autorstwo artykułu M. N., G. G., P. C. i M. G., opisał swój udział w tworzeniu programu (...) w (...) w S. i dostęp do Instrukcji do tego programu, wskazał, że był współredaktorem książki, w której ukazał się artykuł wymienionych;</p>
2,3	<p>zeznania logiczne, zbieżne ze sobą, obiektywne; w pełni potwierdzają wyjaśnienia D. H. (1), w szczególności, że w swej pracy właściwie korzystał z artykułu świadków oraz przytoczył ich autorstwo w swej monografii w sposób umożliwiający ich identyfikację;</p>	
4,5	<p>zeznania spójne, zbieżne, obiektywne w zakresie, w którym potwierdzają wyjaśnienia D. H. co do kierowania projektem badawczym „B. (...)” oraz udziału we współtworzeniu Instrukcji</p>	

	programu informatycznego (...);		
6,7,8,9	dokumenty wiarygodne, bez ingerencji w ich treść, niekwestionowane co do ich rzeczywistej treści;		
1.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2 I i II	1.zeznania świadka M. N. (1) k.533-535, 125-126	zeznania nieobiektywne, nieszczerze; świadek był wyjątkowo nieprzychylnie nastawiony do D. H. (1); zeznania świadka nie podważają wiarygodności wyjaśnień D. H. (1);	
2.zeznania świadka M. F. k.535-536,139v-141	zeznania nieobiektywne, świadek pozostaje w głębokim konflikcie osobistym z D. H. (1); co do zarzucanych wymienionemu czynów nie miał żadnej bezpośredniej wiedzy – jest tzw. świadkiem „z drugiej ręki”; jego „rola” w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia w rozmowie z J. R. (1), że D. H. (1) miał rzekomo wydać jej polecenie służbowe dotyczące ankiet do jego pracy habilitacyjnej oraz polecenia innym		

	<p>współpracownikom złożenia zawiadomienia o popelnieniu przez D. H. (1) rzekomego przestępstwa plagiatu, a w sytuacji, gdy nikt w (...) w S. nie chciał tego zrobić – w szczególności A. P. – zrobił to sam, co wymowne, w czasie po złożeniu przez D. H. (1) zawiadomienia o możliwości popelnienia przestępstwa przez samego świadka;</p>	
<p>opinie biegłego K. G. k.223, 629-631</p>	<p>opinia nierzetelna, biegły bezpodstawnie ocenił, że D. H. (1) zapożyczył obszerne fragmenty</p> <p>biegły wypowiedział się o przywłaszczeniu przez D. H. (1) autorstwa tekstu M. N. i innych, mającego mieć charakter twórczy, bez zapoznawania się Instrukcją, mimo wiedzy, że zarówno dla artykułu wymienionych jak i dla książki D. H. stanowiła ona bazę do opracowań; biegły pomimo tego, że nie zapoznał się z treścią Instrukcją ocenił arbitralnie, że zawiera elementy twórcze i jest ona objęta prawami autorskimi; (prokurator nie wnosi o uzupełnienie opinii w żadnym zakresie)</p> <p>brak zapoznania się z Instrukcją dyskwalifikuje opinie jako wartościowe dowody, przez co są one nieprzydatne do ustalania niebudzących wątpliwości faktów;</p>	

<p>opinie biegłego M. S. k.291-304, 570-572</p>	<p>biegły opiniując w sprawie nie miał wiedzy, że istnieje wspólny zewnętrzny dokument źródłowy nieobjęty prawami autorskimi dla artykułu autorstwa M. N. i in. oraz jednego z rozdziałów monografii habilitacyjnej D. H. (1); biegły nie dokonywał także analizy czy wskazany artykuł był opracowany i tworzony na podstawie Instrukcji do programu (...); (prokurator nie wnosił o uzupełnienie opinii w żadnym zakresie)</p> <p>brak zapoznania się z Instrukcją dyskwalifikuje opinie jako wartościowe dowody, przez co są one nieprzydatne do ustalania niebudzących wątpliwości faktów w sprawie;</p>		
<p>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>#</p>	<p>1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia</p>		

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie	I II	D. H.
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
co do czynu I przedstawione Sądowi dowody, wskazane powyżej w sekcji 1.2 pkt I, wskazują, że D. H. (1) będąc przełożonym J. R. (1) w (...) w S., w 2017 roku nie zlecał jej żadnych czynności w ramach służby, dotyczących jego			

prywatnej działalności naukowej, a w szczególności nie wydawał jej żadnego polecenia służbowego dotyczącego opracowania ankiet sporządzanych przez niego do pracy habilitacyjnej;

J. R. (1) w 2017 roku w (...) w S. zajmowała stanowisko instruktora w Instytucie (...), którego dyrektorem był D. H. (1); do jej zadań należała praca ze studentami, prowadzenie zajęć i nauczanie m.in. przedmiotu statystyka opisowa; poza wymienioną w tym czasie nikt inny nie uczył studentów tego przedmiotu i tylko ona w tej uczelni znała się na statystyce i zajmowała się nią;

wyjaśnienia D. H. oraz zeznania świadków J. K. i P. K., wskazują, że poza służbą J. R. (1) podejmowała się prywatnych zleceń dotyczących opracowań statystycznych dla innych współpracowników do ich prac naukowych; z zeznań świadków P. G. i I. K. wynika, że taka działalność J. R. (1) dla innych pracowników naukowych była zupełnie oczywista i naturalna; I. K. zeznała przy tym, że przyjętym zwyczajem na uczelniach jest, że osoby piszące różnego rodzaju prace i rozprawy starają się o pomoc

osoby specjalizującej w obszarze statystyki i często taka pomoc udzielana jest na zasadzie koleżeńskiej; że właściwie praktyką jest, że pracownik uczelni zajmujący się obszarem statystyki świadczy usługi wsparcia w tym zakresie w obszarze pozasłużbowym; co istotne, to wszystko potwierdziła także jednoznacznie J. R. (1) w zeznaniach na rozprawie;

zdaniem Sądu tak było też w niniejszej sprawie, D. H. (1), poza stosunkiem służbowym, poprosił J. R. (1), aby prywatnie, poza pracą, wykonała dla niego przeliczenia statystycznego danych z ankiet badawczych przez niego sporządzonych i przeprowadzonych;

o tym, że D. H. (1) nie przekroczył swych uprawnień jako f-sz Policji i zarazem Dyrektor Instytutu (...) w S. oraz że nie działał na szkodę interesu publicznego i prywatnego świadczą jednoznaczne zeznania samej J. R. (1) z rozprawy; podała ona bowiem, że D. H. (1) podczas spotkania z nią w swoim gabinecie powiedział jej, że ma ankiety, które chciałby aby przeanalizowała pod kątem statystycznym oraz że dał jej polecenie służbowe wykonania tej analizy, przy czym jednocześnie podała – co wymaga uwypuklenia –

że to polecenie służbowe zostało cyt.: „wyrażone w formie prośby”(!) oraz że mogła odmówić tej prośbie, ale tego nie zrobiła; co więcej wskazała także, że wykonania tego zlecenia podjęła się na urlopie, a o tym, że dotyczy ono pracy habilitacyjnej wymienionego nikogo nie zawiadamiała;

Sąd stanowczo podkreśla, że oczywistym jest, że w formacji mundurowej jaką jest Policja poleceń służbowych nie wydaje się na zasadzie prośby, tylko kategorycznych nakazów wykonania lub zaniechania wykonania określonych czynności; ponadto nie ma możliwości odmowy wykonania polecenia służbowego, chyba że jednoznacznie jest ono sprzeczne z prawem;

tak więc, mimo, że świadek w swych zeznaniach używała sformułowania, że D. H. (1) wydał jej polecenie służbowe, to w ocenie Sądu, zlecenie badań statystycznych przez wymienionego takim nie było; nie było to polecenie służbowe, jedynie J. R. (1) tak je odebrała; przy czym taki odbiór zlecenia pojawił się u niej, co charakterystyczne i niezwykle wymowne, po ponad dwóch latach od jego wykonania i dopiero po rozmowie z M. F. we wrześniu 2019 roku,

a więc w czasie – jak wynika z wyjaśnień D. H. (1) i wspierającej go dokumentacji z akt PR Olsztyn-Południe w Olsztynie 4020-4.Ds.842.2022 dołączonej do niniejszej sprawy (k658-714) – po złożeniu przez D. H. (1) zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień właśnie przez przełożonych : M. F. i A. G.; jednakże takie odebranie powyższego przez J. R. (1) dla odpowiedzialności D. H. (1) za zarzucony mu czyn ma zupełnie irrelevantne znaczenie;

nadto świadek zeznała także, że jeśli dostawała zlecenia przeprowadzenia statystycznych badań danych poza służbą, to nie kontaktowała się ze zleceniodawcą przez pocztę służbową; w niniejszej sprawie nie potrafiła jednak podać czy wyniki zleconych przez D. H. (1) badań przesłała mu ze swojej poczty prywatnej czy służbowej; tymczasem wymieniony jednoznacznie podał, że otrzymał wykonaną pracę świadka z jej poczty prywatnej, czemu ona nie zaprzeczyła, a na tę okoliczność nie przedstawiono Sądowi dowodu podważającego jego wyjaśnienia; stąd nie można wykluczyć, że wykonaną pracę świadek

przesłała wymienionemu właśnie z poczty prywatnej, co świadczy o nie służbowym charakterze „polecenia-prośby” D. H. (1) i wykonanej przez świadka analizy;

skoro zatem D. H. (1) poprosił J. R. (1) o opracowanie statystyczne ankiet oraz wykonania w tym zakresie badań, a J. R. (1) przyjęła tę prośbę i dobrowolnie zgodziła się poza służbą wykonać to zlecenie, mogąc mu jednocześnie odmówić, i wykonywała je w czasie wolnym, a ponadto uwzględniając, że po tym gdy dowiedziała się, że ta analiza statystyczna dotyczy pracy habilitacyjnej

wymienionego nie poinformowała o tym nie tylko współpracowników np.: A. Z. (2), ale przede wszystkim nie zawiadomiła o tym przełożonych (w tym rektora) i dalej wykonywała obliczenia i badania, a w tamtym czasie jej relacje z D. H. (1) układały się poprawnie, to powyższe zdaniem Sądu jednoznacznie przeczy tezie oskarżenia, że D. H. (1) w 2017 roku działał w stosunku do J. R. (1) w charakterze f-sza publicznego wydającego jej polecenie służbowe opracowania ankiet;

w ocenie Sądu powyższe wskazuje, że D. H. (1)

nie dopuścił się nadużycia władzy wobec podległego mu pracownika, a tym samym, że nie popełnił przestępstwa z art. 231 §2 k.k.

co do czynu II

przeprowadzone przed Sądem dowody wskazane w sekcji 1.2 pkt II nie potwierdziły zasadności tego zarzutu;

D. H. (1) zarzucono, że przywłaszczył sobie autorstwo cudzych utworów opublikowanych w pracy zbiorowej, której był jednym z redaktorów naukowych, pierwszego : artykułu autorstwa M. N. (1), G. G. (2), P. C. (1) i M. G. (1) oraz drugiego : artykułu autorstwa J. S. (1) i M. Ś. (1);

aby doszło do plagiatu zaistnieć muszą 3 elementy; po pierwsze, konieczne jest przejęcie z czyjegoś utworu elementów oryginalnych (wytworzonych twórczo, kreatywnie przez jego autora); po drugie, konieczna jest rozpoznawalność przejętych elementów, po trzecie konieczne jest oznaczenie cudzego utworu lub jego części własnym nazwiskiem (brak jakichkolwiek odniesień, wskazań, itp., że korzystało się z cudzego utworu);

a)

jeśli chodzi o publikacje autorstwa J. S. (1) i M. Ś. (1) to D. H. (1) wyjaśnił jednoznacznie, że w treści swojej monografii wskazał wprost na to, że duża część jego opracowania pochodzi z tej właśnie publikacji; w ocenie Sądu potwierdza to oczywiście lektura obu utworów; z zeznań świadka J. S. (1) – uznanej w tej sprawie za pokrzywdzoną – wynika, że nie było potrzeby, aby D. H. (1), lub jakakolwiek inna osoba, zwracała się do autorów tego artykułu, czy też innych artykułów lub monografii naukowych, z prośbą o możliwość wykorzystania zawartości treściowej wyników badań; świadek wprost wskazała, że w jej ocenie nie było to nieuprawnione zapożyczenie i wskazany przez D. H. (1) przypis prawidłowo oddaje autorstwo tekstu; ona nie czuje się w żaden sposób pokrzywdzona; drugi z pokrzywdzonych, świadek M. Ś. (1) zeznał podobnie, że teza, iż D. H. (1) dopuścił się plagiatu jego pracy jest zupełnie nieuprawniona, gdyż są to w całości zupełnie dwa różne utwory; ponadto D. H. (1) wskazał czym dziełem się inspirował i wskazał również gdzie można to sprawdzić i potwierdzić, dlatego trudno mówić o przypisaniu sobie autorstwa cudzego

utworu; sam D. H. (1) wyjaśnił także, że tekst w jego książce i tekst artykułu są podobne, ale on na końcu tekstu w swojej monografii napisał z jakiego źródła korzystał, dlatego nie umieścił przypisu odwołującego się do tego artykułu, źródło to wskazał literalnie;

w ocenie Sądu - mając na uwadze treść książki D. H. (1), jego wyjaśnienia oraz zeznania wymienionych świadków - nieprecyzyjność umiejscowienia przypisu, czy niedokładne oznaczenie cudzego dzieła, nie mogą i nie świadczą o zamiarze bezpośrednim przywłaszczenia autorstwa tego artykułu;

b)

natomiast jeśli chodzi o artykuł autorstwa M. N. (1), G. G. (2), P. C. (1) i M. G. (1), to przede wszystkim Sąd podkreśla, że tekst ten oraz książka D. H. (1) mają wspólny zewnętrzny dokument źródłowy jakim jest Instrukcja do systemu Informatycznego (...), czyli inaczej ujmując oba utwory były WZOROWANE na innym zewnętrznym dokumencie i jest to zasadnicza konstatacja, rzutująca na ocenę prawną zachowania D. H. (1) sprowadzającą się do tego, że nie dopuścił się on przestępstwa z art. 115 ust. 1 Ustawy

o prawie autorskim i
prawach pokrewnych;

lektura obu tekstów wskazuje, że są one podobne, ale – in concreto – podobieństwo to nie oznacza, że D. H. (1) naruszył prawa autorskie wymienionych i przywłaszczył autorstwo ich tekstu, bowiem powstały one, a w szczególności artykuł M. N. i in., na bazie tej samej Instrukcji, czyli wspólnego dokumentu źródłowego, a ich autorzy korzystali z tych samych ujętych tam zapisów;

co więcej, z wyjaśnień D. H. (1) wynika – co wymaga uwypuklenia – że jeszcze przed powstaniem artykułu M. N. i in., miał on kontakt i dostęp do Instrukcji systemu informatycznego (...), pracował nad nią w ramach projektu badawczego w (...); wyjaśnił, co było faktem bezspornym w sprawie, że w latach 2016-2017 kierował projektem badawczym „B. (...)”; z jego relacji, potwierdzonych innymi dowodami, m.in. zeznaniami świadka J. S., G. G., M. G., wynika, że był kierownikiem projektu System Informatyczny S. z ramienia (...) w S. i jako kierownik projektu czuwał nad całością realizacji zadań i to jemu składano sprawozdania z działań grupy osób

pracujących nad tym projektem; cały zespół projektowy w tym okresie wydał mnóstwo publikacji naukowych dotyczących tego narzędzia i funkcjonalności tego systemu; projekt ten został zakończony i oceniony jako wzorcowy przez Narodowe Centrum Badań MSW;

Sąd podkreśla, że Instrukcja, na której bazował artykuł „C. (...)” M. N. i in., nie nosi cech utworu, jest natomiast swoistym rozwiązaniem technicznym; lektura tego dokumentu wskazuje, że jest on technicznym opisem funkcji proponowanych przez program informatyczny (...) (jego funkcjonalności), która dodatkowo nie wymieniała żadnych osób jako ich autorów i jako taka zdaniem Sądu nie jest objęta prawami autorskimi; nie jest rezultatem pracy o cechach twórczych, kreatywnych, charakteryzującej się indywidualnością, a więc pracy/twórczości wymaganej dla dzieł objętych ochroną praw autorskich (zob. wyrok SN z dnia 13.01.2006r. w sprawie III CSK 40/05, Lex 176385);

z zeznań świadków M. G. i G. G. wynika, że autorzy artykułu „C. (...)” wprost korzystali i „przepisywali”

do swego artykułu treści z Instrukcji; nadto świadek G. G. podał wprost że D. H. był współtwórcą programu (...), a także, że świadek nie czuł się pokrzywdzonym w sprawie;

skoro zatem M. N. i pozostali sami nie wytworzyli treści zawartych w ich artykule, ale zaczerpnęli je ze wspomnianej Instrukcji i zamieścili w swoim artykule to co nie było objęte prawami autorskimi (na marginesie Sąd wskazuje, że jeśli prokurator w okolicznościach sprawy zdecydował o wytoczeniu oskarżenia przeciwko D. H. to niezrozumiałym jest dlaczego nie oskarżył o plagiat także M. N. (1), G. G. (2), P. C. (1) i M. G. (1)), to nawet jeśli przyjąć że D. H. (1) skopiował do swojej monografii właśnie zapisy z artykułu wyżej wymienionych, to skopiował to co nie było objęte prawami autorskimi;

dla oceny zachowania i braku zawinienia D. H. (1), nie bez znaczenia pozostaje także fakt, który zdaje się prokurator pominął – że był on współredaktorem naukowym książki „K. (...)”, w której znalazł się artykuł M. N. i in.;

dowody wskazały, że tekst artykułu M. N. i pozostałych nie

stanowił dla D. H. (1) materiału źródłowego – miał on dostęp do Instrukcji niezależnie od utworu wymienionych, a skoro tak, to nie można wykluczyć z całą pewnością, że korzystał on z tej Instrukcji pisząc monografię i nie doszło w niej do zapożyczenia tekstu autorstwa wymienionych, a w szczególności przywłaszczenia autorstwa mających twórczy czy kreatywny charakter fragmentów tego artykułu, jeśli oni sami bazowali na tym dokumencie (Instrukcji), który dalej powielali, wprost do niej sięgając i przenosząc ją do swego artykułu – co wynika z zeznań G. G. i M. G.;

na koniec Sąd wskazuje, że na aprobatę zasługują wyjaśnienia D. H. (1), w których logicznie wytłumaczył, dlaczego biorąc udział w tworzeniu zapisów artykułu „C. (...)” (czemu nikt w sprawie wiarygodnie nie zaprzeczył), nie został wymieniony jako jego współautor w książce „K. (...)”; pomijając fakt, że był współredaktorem tej książki, podał on, że nie wpisał się jako jego współautor z tego powodu, że w tej książce znalazł się już jeden artykuł, którego był współautorem i uznał, że wpisanie swojego udziału jeszcze w tym artykule

jako współautora byłyby źle widziane pod kątem pragmatyki naukowej;

ostatecznie, w niniejszej sprawie prokurator nie wykazał, że podobieństwo tekstów wskazanych utworów, świadczy o dokonaniu przez D. H. (1) plagiatu artykułu „C. (...)” na szkodę jego autorów M. N., G. G., P. C. i M. G. i dlatego Sąd uniewinnił D. H. (1) od zarzucanego mu w pkt II czynu;

1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu

Przytoczyć okoliczności

1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU

Oskarżony

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu

Przytoczyć okoliczności

1.6. inne zagadnienia

W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym

do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	stosownie do art. 632 pkt 2 kpk Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;	
1.1Podpis		